

ning paa dette Omraade. Derimod kan det jo ikke skjules, at der har været meget store Betæneligheder ved Formen for denne Lovgivning, og at disse Betæneligheder steg, efterhaanden som man nærmede sig det politiske Standpunkt, hvorpaa jeg staar. Jeg forstaar naturligvis godt rent abstrakt disse Betæneligheder, men Forholdet er vel alligevel det, at hvor det drejer sig om en Lovgivning paa et rent teknisk Omraade — lad mig tage et Omraade som Motorlovgivningen, hvor der findes overordentlig vigtige og vidtløftige Bestemmelser, tagne af Administrationen — er det noget farligt at detaillere Reglerne i selve Loven. Der kommer stadig nye tekniske Opfindelser, der sker stadig Fremskridt, der er stadig Diskussion indenfor sagkyndige Kredse om, hvorvidt den eller den Bestemmelse er for vidtgaaende eller ikke vidtgaaende nok, der føres ustandselig Forhandlinger — vi kender det i Justitsministeriet med Motorloven —, og ved den Art Lovgivning er det ikke praktisk, at der staar for meget i selve Lovbestemmelserne; der er det virkelig praktisk, at det overlades dem, der har den daglige Administration, i videst muligt Omfang at følge med Tidens Krav. Nu skal jeg villigt indrømme, at jeg selv, da dette Lovforslag blev forelagt mig og jeg læste Forslaget til Bekendtgørelsen, paa Forhaand havde den samme Opfattelse, som særlig det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds (Veistrup) gjorde gældende, at der i Virkeligheden ikke stod stort andet, end at der skulde lovgives paa dette Omraade, og at Justitsministeren i øvrigt maatte sørge for, at det skete paa betryggende Maade. Men naar jeg lod det blive herved, var det ikke af nogen som helst Lyst til at faa overdraget under Enevældsstyre Forhold som Opbevaring af Karbid og Anvendelse af Acetylen. Hvis jeg har nogen som helst Tilbøjelighed i den Retning, strækker den sig ikke ind paa et Omraade, der er mig saa fjernliggende som Opbevaring af Kalciumkarbid og Acetylen-gasværker, saa jeg vil bede den ærede Ordfører for det radikale Venstre om at gaa ud fra som absolut givet, at det ikke er af Lyst til at tilrane Administrationen noget paa Lovgivningsmagtens Bekostning, at jeg er blevet staaende ved den Formulering, her er Tale om. Paa den anden Side betyder disse Udtalelser naturligvis ikke, at jeg ikke i høj Grad skulde være villig til at diskutere i et Udvalg, om det er rimeligt at overføre visse

Hovedregler fra Bekendtgørelsen til Loven. Jeg vil blot advare imod, at man paa Omraader som dette søger at samle for meget i selve Loven, for derved opnaar man kun, at Loven skal til Revision hvert eller hvertandet Aar, og fra mange Sider beklager man sig med Rette over, at Nutidens Lovgivning er saaledes, at en Lov ikke kan staa et Par Aar ud i Tiden uden at skulle til Revision. Hvis vi fra alle Sider kan blive enige om at navigere mellem disse Skær og gaa en Mellemvej, saa at vi opnaar en vis Garanti for, at Loven kan ligge fast, skal jeg ikke have det fjerneste imod at overføre Bestemmelser fra Bekendtgørelsen til Loven.

Det ærede 13de Medlem for 5te Kreds (Bækgaard) fremsatte forskellige Bemærkninger bl. a. med Hensyn til Forholdet mellem Bekendtgørelsens § 2 og § 17. For mig er det ganske klart, at uanset Reglerne i § 2 gælder den Bestemmelse i § 17, at Acetylenudvikling i bevægelige Gasklokker under alle Omstændigheder er forbudt. Men disse detaillerede Regler behøver jeg ikke at komme ind paa nu, det vil være rimeligt at vente til den Diskussion, der vil finde Sted i Udvalget.

Det samme gælder Spørgsmaalet om Tilsynet. Som ærede Medlemmer vil have lagt Mærke til, har Justitsministeriet ikke i Bemærkningerne til Lovforslaget paa Forhaand taget en bestemt Stilling til, hvorledes dette Tilsyn skal være. Man har anset det for mest praktisk, at det blev delt paa den Maade, som det er nævnt i Slutningen af Bemærkningerne paa Side 4, men ogsaa derom skal jeg være villig til at diskutere. Det samme gælder — jeg havde nær sagt selvfølgelig — Bestemmelserne om Afgifterne. Jeg tør dog sige, at disse stammer fra Udvalget, og at det ikke fra Ministeriets Side har været paatænkt i mindste Maade at etablere nogen Skatte-lov igennem Lovgivningen om Kalciumkarbid og Acetylen-gasværker.

Jeg tror, jeg kan indskrænke mig her til og vil saa i øvrigt haabe paa, at den Forhandling, der vil foregaa i Udvalget, og overfor hvilken der skal blive vist den største Imødekommenhed fra Ministeriets Side, maa føre til et Resultat snarest muligt, idet den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti har fuldt ud Ret i, at der tiltrænges en virkelig Lovordning paa dette Omraade med det første, inden der sker for mange nye Ulykker.

Hermed sluttede Forhandlingen.